

CHÚA TUY THẬT CAO CẢ NHƯNG VẪN NHÌN ĐẾN KẸ THẤP HÈN!

... Con nhớ như in, khi còn nhỏ xíu, một ngày, các Nữ Tu Phan-Sinh Đức Mẹ Vô-Nhiễm đến tận nhà xin Cha Mẹ cho phép chị cả con vào dòng tu, điều mà chị cả ao ước từ lâu. Ba Má con quyết liệt từ chối. Rồi quay sang con, Mẹ con chỉ vào con và nói:

- Các Chị không được mang con gái lớn của tôi theo, bù lại, Các Chị có thể đem đứa con gái nhỏ này đi!

Nhìn con bằng thái độ ngỡ ngàng thất vọng Các Chị nói:

- Cô bé nhỏ xíu này sao? Ồ, không được đâu! Có lẽ sau này, khi cô bé lớn lên đã!

Các Nữ Tu vô tình nói thế, đâu ngờ rằng, câu nói gieo vào lòng con hạt giống ơn gọi đầu tiên. Kể từ ngày ấy, con thích bắt chước các Nữ Tu trong cách ăn mặc. Đặc biệt, con thích trùm đầu với cái khăn, giống "cái voan" của các Nữ Tu. Tâm tình yêu mến đời sống tu dòng "nhè-nhe" phát triển trong trái tim thơ trẻ của con.

Con sinh ra trong một gia đình đạm bạc nghèo nàn, sống nơi một thành phố cách xa thủ đô Manila của nước Phi-luật-tân. Ba con làm nghề đánh cá. Mẹ con làm nghề giáo, nhưng từ bỏ nghề nghiệp để ở nhà săn sóc con cái. Gia đình chúng con có 4 chị em gái. Con là gái út. Thế rồi càng lớn, con càng bị thu hút vào các cuộc vui chơi giải trí của thế gian. Bước vào bậc trung học, con bắt đầu vạch thảo kế hoạch cho tương lai. Con muốn trở thành một phụ nữ có nghề nghiệp hẳn hoi. Mặc dầu gia cảnh nghèo túng con vẫn ước ao thực hiện cho bằng được giấc mộng thành công trong cuộc sống và kiếm thật nhiều tiền! Và dĩ nhiên mộng ước cuộc đời đặt càng cao, con càng quên bằng THIÊN CHÚA. Thế nhưng, từ từ THIÊN CHÚA làm cho con hiểu rằng Ngài có chương trình khác dành cho con.

Và chương trình THIÊN CHÚA tỏ lộ khi con học năm thứ hai bậc trung học.

Năm ấy con thường trông thấy các Nữ Tu mặc áo dòng trắng đi ngang trường. Đó là các Nữ Tu từng đến nhà khi con còn nhỏ. Trông thấy Các Chị, con nhớ tới câu chuyện chị cả muốn vào dòng tu. Bây giờ thì chị cả đã lập gia đình. Riêng con, hình ảnh Các Chị với chiếc áo dòng trắng nhen nhúm trở lại trong con tâm tình quý mến các Nữ Tu. Và tâm tình này trở nên quyết liệt hơn vào một buổi tối mùa hè. Năm ấy, chúng con - một nhóm bạn trẻ - thường tụ họp vào buổi tối để ca hát và để kể cho nhau nghe những câu chuyện vui.

Vào một buổi tối tương tự như thế, một người bạn nhìn thẳng vào con và nói:

- Trông bạn có đủ điều kiện để trở thành một nữ tu lắm đó!

Lời nói vô tình của bạn khiến con đâm ra hoang mang và bối rối .. Bởi lẽ, cho đến lúc ấy, con chưa bao giờ nghĩ rồi đây mình sẽ vào dòng tu. Sau câu nói của bạn, con giữ thinh lặng cho đến khi cuộc vui chấm dứt.

Trên đường về nhà và cho đến lúc lên giường ngủ, tâm trí con vẫn miên man nghĩ đến câu nói của bạn. Con tự hỏi:

- Điều gì nơi mình khiến bạn có thể quả quyết như thế?

Có điều lạ là con không cảm thấy khó chịu về câu nói của bạn. Trái lại, câu nói như động cơ thúc đẩy con tìm hiểu:

- Làm sao để biết rằng quả thật mình có ơn gọi tu dòng?

Ngày hôm sau, khi đi qua nhà một người bạn, con trông thấy chị họ của bạn đang ở đó. Con mời chị đến tham dự cuộc vui với chúng con. Chị hơi do dự nhưng cũng nhận lời mời. Trong buổi nói chuyện, chị kể cho chúng con nghe về ước nguyện muốn vào dòng tu. Nhưng gia đình chị quá nghèo và chị là con cả nên phải học cho xong rồi phải lo kiếm việc làm để có tiền phụ giúp Cha Mẹ. Câu chuyện của chị gieo vào lòng con niềm phấn khởi mới lạ. Con nói với chị:

- Nhưng phải tìm xem quả thật mình có ơn gọi tu dòng hay không chứ!

Chị liền trao cho con một xấp giấy gồm các tờ giới thiệu các dòng tu mà chị thu góp từ một chiến dịch cổ động ơn gọi Linh Mục và tu sĩ nơi trường chị học. Con vui vẻ tiếp nhận các tờ giới thiệu và khi về đến nhà, con cẩn thận xem từng tờ một.

Sau đó con tìm cách liên lạc qua điện thoại với một cộng đoàn các Nữ Tu. Đầu giấy bên kia con nghe có tiếng trả lời bắt đầu bằng câu "**Ave Maria**". Tiếp đến chị nữ tu hỏi tên và hỏi xem con cần giúp gì. Con trình bày ước nguyện muốn tìm hiểu ơn gọi tu dòng. Chị mời con viếng thăm Cộng Đoàn.

Lần đầu tiên đến tu viện của Các Chị, con rất thích bức tượng Đức Mẹ MARIA thật lớn đặt nơi mặt tiền tu viện và nụ cười của các nữ tu. Con quyết định dành thời giờ và tìm dịp để hiểu biết thêm về Hội Dòng của Các Chị.

Thời gian trôi qua. Con dự định khi nào học xong trung học và đậu tú tài thì sẽ gia nhập tu viện. Nhưng vấn đề nan giải đặt ra là chắc chắn Ba Má không chấp nhận cho con vào dòng. Con trình bày vấn đề với Mẹ Bề Trên tu viện. Mẹ hứa sẽ đích thân nói chuyện với Ba Má và xin phép Ba Má thay cho con. Nhưng Ba Má con quyết liệt từ chối. Con biết rõ Ba Má sẽ mãi mãi không bao giờ chấp thuận việc con trở thành nữ tu. Phần con, con tự nhủ:

- *Bằng mọi giá phải theo đuổi ơn gọi vì đây là con đường đưa con đến chốn bình an.*

Con cũng nghĩ rằng:

- *Nếu không đáp lại Tiếng Chúa gọi ngay bây giờ thì cũng sẽ không bao giờ có thể nghe theo Tiếng Chúa gọi sau này!*

Từ đó con tự vạch ra chương trình "**trốn nhà đi tu - đáp lại Tiếng Chúa gọi**". Bao giờ thì con có thể thực hiện chương trình này? Con không biết!

Thế rồi cơ hội thuận tiện xảy ra. Một ngày, con nghe nói Mẹ Bề Trên Tu Viện sẽ đi thủ đô Manila với hai thỉnh sinh. Con liền nghĩ mình phải "**trốn**" theo họ lên thủ đô Manila. Có thể con mới được hoàn toàn tự do theo đuổi ơn gọi.

Con kín đáo dọn ngay một số vật dụng bỏ vào cái xách nhỏ bằng giấy và dấu nơi một căn nhà trống cạnh nhà con. Sáng hôm đó con xin phép Má cho rời nhà thật sớm để đến Tu Viện tham dự Thánh Lễ với Các Nữ Tu. Con thật cảm động và hồi hộp. Tim con đập liên hồi. Hai đầu gối như muốn quỵ xuống vì con biết rõ đó là lần cuối cùng con trông thấy gương mặt Má và căn nhà thân yêu. Nhưng con cố trấn tĩnh.

Khi con ra khỏi nhà và kín đáo lấy cái xách nhỏ thì Má đi theo con. Linh cảm người mẹ báo cho Má biết có điều gì đó đang xảy ra. Con thấy Má đi theo thì vội xách đồ chạy thật nhanh. Má gọi tên con, nhưng con không ngoảnh lại đằng sau. **Con yêu Má thật nhiều nhưng con phải hy sinh tình yêu này cho một Tình Yêu Cao Cả hơn ..**

Khi con bước chân vào Tu Viện, con cảm động òa lên khóc và kể lại cho các Nữ Tu nghe chuyện vừa xảy ra. Hôm ấy là ngày 25-3 lễ Truyền Tin, ghi dấu ngày con chạy vào Tu Viện .. chạy theo Tiếng Chúa gọi. **Từ đó con được sống nơi an toàn dưới sự che chở từ mẫu của Đức Trinh Nữ Rất Thánh MARIA.**

Giờ đây con cảm thấy thật hạnh phúc, thoát khỏi mọi nguy hiểm thế trần và được đáp lại Tiếng Chúa gọi. Lòng con tràn ngập an bình. Ba Má con cũng bằng lòng chấp nhận hy sinh và sung sướng khi nhìn thấy con vui tươi trong chiếc áo dòng Nữ Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm.

... Lạy Chúa, con hết lòng cảm tạ, Ngài đã nghe lời miêng con xin. Giữa chư vị thiên thần, xin đàn ca kính Chúa, hướng về đền thánh, con phủ phục tôn thờ. Xin cảm tạ danh Chúa, vì Ngài vẫn thành tín yêu thương, đã đề cao danh thánh và lời hứa của Ngài trên tất cả mọi sự. Ngày con kêu cứu, Chúa đã thương đáp lại, đã gia tăng nghị lực cho tâm hồn. Lạy Chúa, mọi đế vương dưới trần đều cảm tạ khi nghe những lời miêng Ngài phán ra. Họ sẽ ca ngợi đường lối Chúa: "Vinh quang Chúa vĩ đại dường bao!" Chúa tuy thật cao cả, nhưng vẫn nhìn đến kẻ thấp hèn; đưa ngạo mạn ngông nghênh từ xa Ngài đã biết. Cho dù con gặp bước ngặt nghèo,

Chúa vẫn bảo toàn mạng sống con. Địch thù đang hăm hăm giận dữ, Ngài ra tay chặn đứng, lấy tay uy quyền giải thoát con. Việc Chúa làm cho con Ngài sẽ hoàn tất; lạy Chúa, muôn ngàn đời Chúa vẫn trọn tình thương. Công trình do tay Ngài thực hiện, xin đừng bỏ dở dang (Thánh Vịnh 138(137)).

("On the Light of the IMMACULATE" Vol.15 n.1 A Publication of the Franciscan Sisters of the Immaculate Jan-March/2007, trang 15-17)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt